

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21C/205/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615214256
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2015:6615214256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v právnej veci žalobcov 1/ E. Z., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. S., T. XX I. X/ J. Z., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. S., T.Č. XX, právne zastúpených Mgr. Petrom Sitarčíkom, advokátom z AK Lučenec, Jókaiho 1 proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 v konaní povolení obnovy konania takto

rozhodol:

Súd p o v o ľ u j e obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10Ro/210/2013.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobcovia sa v žalobnom návrhu domáhali návrhu na obnovu konania proti platobnému rozkazu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10Ro/210/2013 zo dňa 09.05.2013, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 08.06.2013. V návrhu poukázali na to, že im vyššie uvedeným platobným rozkazom bola uložená povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne 1 923,05 Eur, úrok z omeškania 178,98 Eur a úrok z omeškania 9% zo sumy 939,27 Eur od 23.02.2013 do zaplatenia ako aj náhrada trov konania a právneho zastúpenia. Návrh na obnovu konania podávajú podľa § 228 ods. 1 písm. a), e) Občianskeho súdneho konania (ďalej len O.s.p.), nakoľko sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní a môžu pre nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločností, resp. iného orgánu Európskych spoločností. Platobným rozkazom bolo priznané právo titulom zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú pohľadávku postúpil postupca Všeobecná úverová banka a.s., kedy pohľadávka vyplývala zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.11.2006. Pohľadávka pozostávala z neuhradeného zosplatneného úveru, zmluvného úroku, úroku a úroku z omeškania a nákladov konania. Navrhovateľ si v rozkaznom konaní uplatnil žalovanú pohľadávku v zmysle dohody o uznaní záväzku, ktorým žalobkyňa 2/ v postavení odporkyne 2/ mala pristúpiť k záväzku podľa § 533 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Dohodu o uznaní záväzku, na základe ktorej si navrhovateľ uplatnil pohľadávku voči odporcom 1/, 2/, mal navrhovateľ vopred pripravenú, pričom jej súčasťou je dohoda o uzavretí splátkového kalendára, uznanie dlhu ako aj rozhodcovská doložka. Takéto znenie vyhlásenia o uznaní záväzku je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď odporkyňa 2/ nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie učiniť. Úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba isté právne postavenie na úkor nevedomosti odporcov 1/, 2/ ako spotrebiteľov, pričom takto preformulovaná dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, konkrétne predĺženie premlčacej lehoty a upravenú rozhodcovskú doložku. Takéto jednanie nemožno inak posúdiť ako nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 zákona č. 250/2007 Z. z.. Ide tiež o rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ a takýto úkon je neplatný podľa § 39 OZ. Ide o zásah do práv spotrebiteľa a navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti.

Na základe právoplatného platobného rozkazu v súčasnej dobe prebieha voči žalobcom exekučné konanie na Okresnom súde Lučenec. Z tohto dôvodu žalobcovia navštívili Centrum právnej pomoci v Rimavskej Sobote, ktoré ich dňa 30.06.2015 upovedomilo o tom, že navrhovateľ si v rozkaznom konaní uplatnil pohľadávku voči nim z neprijateľných zmluvných podmienok a použitá dohoda o uznaní záväzku sa považuje za neplatný právny úkon rozsudkami viacerých súdov napr. Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co 23/2012-71 zo dňa 20.03.2013, sp. zn. 6Co 93/2012 zo dňa 21.02.2013 a iných. Zároveň Centrum právnej pomoci určilo žalobcom za právneho zástupcu advokáta E.. H. J. z AK Lučenec rozhodnutím zo dňa 09.09.2015 vo veci obnovy konania. Dňa 23.09.2015 sa žalobcovia dostavili k ustanovenému advokátovi E.. H. J. za účelom uzavretia zmluvy o poskytnutí právnej pomoci. Žalobcovia boli upovedomení o tom, že v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 37/2012 zo dňa 07.12.2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 2C/152/2011-50 zo dňa 12.12.2011, bolo uznanie dlhu posúdené za právne neúčinné, nakoľko ide o nekalú obchodnú praktiku, a preto sa navrhovateľ v rozkaznom konaní voči žalobcom v právnom postavení odporcov mal zdržať používania dohody o uznaní. Práve na základe takéhoto právneho posúdenia bola žaloba u vyššie uvedeného súdu Svidník zamietnutá. Žalobcovia 1/, 2/ sa teda skutočnosť, že si navrhovateľ v rozkaznom konaní na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10Ro/210/2013 uplatnil právo na základe neprijateľných zmluvných podmienok v súvislosti s uzavretím dohody o uznaní záväzku pri súčasnom použití nekalej obchodnej praktiky dozvedeli dňa 30.06.2015 od Centra právnej pomoci v kancelárii v Rimavskej Sobote. Tiež dňa 23.09.2015 pri rokovaní s určeným advokátom žalobcovia zistili, že navrhovateľ v rozkaznom konaní sa mal povinnosť zdržať používania dohody o uznaní dlhu, a takto uplatnená pohľadávka nemohla byť súdom priznaná. Vzhľadom však k tomu, že sa tak nestalo a platobný rozkaz sp. zn. 10Ro/210/2013 zo dňa 09.05.2013 sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 08.06.2013, žalobcovia podávajú návrh na obnovu konania v zákonnej trojmesačnej subjektívnej a trojročnej objektívnej lehote, pričom v pôvodnom konaní nemohli uvedenú argumentáciu použiť, nakoľko sa o nej dozvedeli až 30.06.2015 a 23.09.2015. Dohoda o uznaní záväzku nebola súčasťou súdneho spisu, a preto ju súd pri vydávaní platobného rozkazu ani neskúmal ako dôkaz, hoci od nej sa malo odvíjať právo. Uvedenú dohodu nemajú odporcovia k dispozícii, nakoľko im ju navrhovateľ neodovzdal, a ani preto ju nemohli použiť v pôvodnom konaní. Navyše žalobkyňa 2/ uznala záväzok, hoci ani nebola účastníčkou zmluvného vzťahu s postupcom. Okresný súd Lučenec v danej veci nemal vydať platobný rozkaz a mal skúmať podmienky uzavretia zmluvy so žalobcom 1/ a dohodu o uznaní záväzku so žalobkyňou 2/. Nakoľko súd tieto skutočnosti neskúmal, žalobcovia bez svojej viny nemohli použiť skutočnosti a dôkazy vo svoj prospech, keďže o nich nemali ani vedomosť. K dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. žalobcovia poukazujú na rozsudky Súdneho dvora C473/00 zo dňa 21.11.2002 ako aj rozsudok v spojených prípadoch C240/98 - C244/98 Oceano Grupo Editorial SA, rozsudok Súdneho dvora C618/10 Banco Espa?ol de Crédito SA. V uvedených rozsudkoch súdny dvor opakovane konštatoval, že je vecou vnútroštátnych súdov, aby kvalifikovali zmluvnú klauzulu ako nekalú a poskytli ochranu spotrebiteľovi aj bez návrhu. O obsahu uvedených rozsudkov sa žalobcovia dozvedeli tiež až dňa 30.06.2015 od Centra právnej pomoci, kancelária Rimavská Sobota. Z uvedených dôvodov žalobcovia žiadali povoliť obnovu konania. Po povolení obnovy navrhli zamietnuť návrh navrhovateľa zo dňa 15.04.2013.

Právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ na pojednávaní uviedol, že žalobcovia sa domáhajú povolenia obnovy konania vo veci Okresného súdu Lučenec, ktorý vydal platobný rozkaz sp. zn. 10Ro/210/2013 zo dňa 09.05.2013, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 08.06.2013. Týmto rozhodnutím bola žalobcom uložená povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne 1 923,05 Eur s úrokom z omeškania a náhrada trov konania. Návrh na obnovu podávajú podľa § 228 ods. 1 písm. a), O.s.p., kedy bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní skutočnosti a dôkazy, ktoré im môžu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a tiež podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p.. Navrhovateľ, ktorý je v tomto konaní v procesnom postavení žalovaného, si v pôvodnom konaní uplatnil právo vyplývajúce zo zmluvy o úvere zo dňa 03.11.2006 postúpenej pôvodným veriteľom Všeobecnou úverovou bankou a s.. Navrhovateľ v rozkaznom konaní si uplatnil pohľadávku v zmysle dohody o uznaní záväzku, ktorým žalobkyňa 2/ v právnom postavení odporkyne 2/ mala pristúpiť k záväzku podľa § 533 a nasl. OZ. Na základe právoplatného platobného rozkazu v súčasnej dobe prebieha voči žalobcom exekučné konanie. Z tohto dôvodu žalobcovia navštívili Centrum právnej pomoci, ktoré ich oboznámilo dňa 30.06.2015, že navrhovateľ si uplatnil pohľadávku voči nim z neprijateľných zmluvných podmienok a použitá dohoda o uznaní záväzku sa považuje za neplatný právny úkon. Dňa 23.09.2015 sa žalobcovia dostavili k Centrom ustanovenému advokátovi E.. J., od ktorého sa dozvedeli, že obdobné uznanie dlhu bolo v zmysle rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 37/2012 zo dňa 07.12.2012 posúdené za právne neúčinné z dôvodu použitia nekalej obchodnej praktiky a neprijateľných zmluvných podmienok, a preto

sa navrhovateľ mal zdržať používania takejto dohody o uznaní dlhu. Keďže sa platobný rozkaz sp. zn. 10Ro/210/2013 stal právoplatným a už aj exekučným titulom, žalobcovia podávajú návrh na obnovu konania v zákonnej trojmesačnej subjektívnej a trojročnej objektívnej lehote. Dohoda o uznaní záväzku je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby a to aj vo vzťahu k žalobkyni 2/, ktorá nebola ani účastníčka zmluvného vzťahu o úvere. Ide o nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 cit. zák. č. 250/2007 Z. z.. Takéto konanie je neplatné aj podľa § 39 OZ. Dohoda o uznaní záväzku nebola ani súčasťou súdneho spisu, a preto ju súd ani neskúmal ako dôkaz. Žalobcovia sú pritom v postavení spotrebiteľov, u nich znalosť zákona nie je nutná. Práve naopak, žalovaný pri podávaní návrhu na vydanie platobného rozkazu sa mal zdržať nekalej obchodnej praktiky, kedy poukazuje na názor vyslovený Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6MCdo 9/2012.

Žalobcovia 1/ a 2/ E. Z. I. J. Z. potvrdili, že voči nim bolo začaté exekučné konanie na základe právoplatného platobného rozkazu Okresného súdu Lučenec. V rozkaznom konaní odpor nepodali, nakoľko až po návšteve Centra právnej pomoci po začatí exekúcie, kedy im bol pridelený ako právny zástupca advokát E.. H. J. zistili, že vo veci nemal byť vydaný platobný rozkaz, nakoľko navrhovateľ voči nim použil nekalú praktiku. Uvedenú informáciu získali pri jednaní s advokátom 22. alebo 23. septembra tohto roku.

Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu vo svojom písomnom stanovisku k veci uviedol, že v návrhu odporcovia uvádzajú, že sú tu skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní. Za takúto skutočnosť odporcovia považujú Dohodu o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 28.03.2012 vzhľadom k tomu, že dohoda je nekalou obchodnou praktikou a v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň citoval ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a O.s.p., § 230 ods. 1 O.s.p., § 120 ods. 1 O.s.p. a § 172 ods. 1 O.s.p.. Zastáva názor, že odporcami uvádzané skutočnosti v rámci návrhu neodôvodňujú povolenie obnovy konania, ale mali byť predmetom odporu proti platobnému rozkazu a toto opomenutie nie je možné zhojiť v rámci obnovy konania. Pokiaľ by odporcovia v zákonnej 15-dňovej lehote podali odpor, došlo by zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu a súd by bol vykonal dokazovanie zamerané na obsah odporu. Dôvodom obnovy konania je totiž existencia skutočností, rozhodnutí či dôkazov, ktoré nemohol účastník bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a zároveň účastník nezavinil, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť. Navrhovateľ má za to, že odporcovia neuviedli ani jednu skutočnosť alebo dôkaz, ktoré by nebolo možné vykonať v pôvodnom konaní. Otázka použitého dôkazu sa v tomto prípade posudzuje zo striktného procesného hľadiska. Podmienkou je, že dôkaz nemohol byť vykonaný pre objektívnu prekážku. Tiež skutočnosť, že na základe dohody by súd možno dospel k inému rozhodnutiu, nezakladá dôvod na obnovu konania, pretože všetky tieto skutočnosti mohli byť v pôvodnom konaní preukázané. Navrhovateľ zastáva názor, že nevedomosť odporcov o tom, že dohoda by mohla byť v konaní posúdená ako nekalá obchodná praktika, nemôže byť sama o sebe skutočnosťou, ktorá je spôsobilá byť požadovanou podmienkou pre povolenie obnovy konania. Povolením obnovy konania by navyše došlo k narušeniu právnej istoty. Zároveň citoval rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 21/2008, v zmysle ktorého jednou zo záruk právnej istoty je nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Zásada právnej istoty účastníkov nemôže byť podriadená zásade legitímneho očakávania toho účastníka, ktorý návrh na obnovu konania podal, pretože by sa tak dostala do rozporu aj so zásadou legitímneho očakávania toho účastníka, ktorý bol v prvostupňovom konaní na základe pôvodného rozhodnutia úspešným účastníkom konania (obdobný právny názor vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 41Cob/9/2013). Navrhovateľ zastáva tiež názor, že návrh bol podaný oneskorene. Zároveň citoval ustanovenia § 230 O.s.p., § 230 ods. 2 O.s.p.. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ navrhol, aby sú návrh na obnovu konania ako nedôvodný zamietol.

Na pojednávaní žalovaný v zastúpení právnym zástupcom uviedol, že sa odvoláva na písomné vyjadrenie zo dňa 03.11.2015. Má za to, že vo veci nie sú splnené podmienky na obnovu konania. Žalobcovia v podstavení odporcov mali možnosť podať odpor v rozkaznom konaní, pokiaľ si mysleli, že pohľadávka nie je dôvodná alebo je nezákonná alebo existujú nejaké neprijateľné zmluvné podmienky. Tiež si mohli včas obstaráť právnu pomoc, kedy poukazuje na to, že platobný rozkaz obsahuje poučenie o opravnom prostriedku. Odporcovia túto možnosť nevyužili a kvôli právnej istote v súčasnej dobe nie je teda možné riešiť vec obnovou konania. V tomto štádiu konania je dôležité najmä skúmať, či existujú procesné okolnosti na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, čo podľa jeho názoru absentuje. Poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov, ktorý nadobudol právoplatnosť 07.06.2012 a predmetný platobný rozkaz v tomto konaní bol právoplatný 08.06.2013, teda už aj tieto dátumy ukazujú,

že nie sú splnené podmienky § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. na povolenie obnovy konania. Preto navrhuje, aby návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom na obnovu konania, rozsudkom Krajského súdu v Prešove 11Co/37/2012-88, rozhodnutím Centra právnej pomoci a pripojeným spisom v rozkaznom konaní 10Ro/210/2013.

Podľa § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Podľa § 230 ods. 1, 2 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený, b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,

c) § 228 ods. 1 písm. c),

d) § 228 ods. 1 písm. d),

e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, (ďalej len "OZ") Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 533, prvá veta OZ kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 8 ods. 1, ods. 4 cit. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V prejednávanej veci bol podaný návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10Ro/210/2013, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz dňa 09.05.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 08.06.2013. Uvedeným rozhodnutím boli zaviazaní odporcovia 1/, 2/ ako spotrebiteľia v súčasnej dobe v postavení žalobcov, aby spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava sumu 1 923,05 Eur s úrokom z omeškania 178,98 Eur, s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 939,27 Eur od 23.02.2013 do zaplataenia ako aj trovy konania 115,-Eur a trovy právneho zastúpenia 213,94 Eur. Navrhovateľ svoj návrh v rozkaznom konaní odvodil od zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi ním a postupcom Všeobecnou úverovou bankou a. s. Bratislava, ktorá pohľadávka vznikla postupcovi ako peňažnému ústavu poskytnutím peňažných prostriedkov odporcovi 1/ titulom zmluvy o úvere, kedy odporca 1/ si svoje povinnosti vyplývajúce z tejto zmluvy neplnil. Voči odporkyňi 2/ si svoj finančný nárok uplatnil navrhovateľ na tom základe, že odporkyňa J. Z. uznala dlh svojho manžela prístupím k tomuto záväzku podľa § 533 OZ.

V tomto konaní bolo úlohou súdu konajúceho v prvej fáze obnovy konania zisťovať jej prípustnosť a rozhodnúť, či obnovu konania povolí. Žalobcovia v podanom návrhu odvodili právo na povolenie obnovy konania od ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.. Tvrdili, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Touto skutočnosťou má byť okolnosť, že navrhovateľ v rozkaznom konaní žiadal zaviazat' odporcov 1/, 2/ ako spotrebiteľov spoločne a nerozdielne na zaplataenie nesplataenej časti zmluvy o úvere s príslušenstvom, ktorú zmluvu uzavrel právny predchodca navrhovateľa s odporcom 1/ E. Z. a odporkyňa 2/ J. Z. ako manželka uzavrela s navrhovateľom dohodu o písomnom uznaní dlhu podľa § 533 OZ, splátkový kalendár s rozhodcovskou doložkou. Odporkyňa 2/ uznanie záväzku podpísala bez toho, aby o takéto uznanie mala sama záujem, kedy sa jednalo o vopred pripravené a naformulované uznanie a v osobe žalobkyne ide o osobu právne nevedomú bez znalosti následkov uznania dlhu a to aj čo do premlčania pohľadávky. Naopak, uznanie dlhu bolo len v prospech navrhovateľa ako veriteľa, ktorý ako právnická osoba poskytoval spotrebiteľský úver. Obaja odporcovia pritom pri doručení platobného rozkazu nemali vedomosť o tom, že navrhovateľ v súvislosti s uzavretím dohody o písomnom uznaní dlhu sa dopúšťa nekalej obchodnej praktiky a že koná v rozpore s dobrými mravmi ako aj požiadavkou odbornej starostlivosti.

Súd dospel k záveru, že takéto tvrdenie žalobcov je preukázané a že žalobcovia preukázali dôvod na povolenie obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia sú osoby bez právnického vzdelania a evidentne nebola im známa aktuálna judikatúra súdov, v čase doručenia platobného rozkazu nemali vedomosť o skutočnostiach, ktoré môžu privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci, preto nemali ani možnosť a dôvod odporovat' platobnému rozkazu. V prípade, že by mali vedomosť o tej skutočnosti, že navrhovateľ si uplatnil pohľadávku voči odporcom z neprijateľných zmluvných podmienok, by žalobcovia disponovali dôkazom, ktorým by argumentovali v opravnom prostriedku vediac tak, že budú mať v konaní úspech. V rozkaznom konaní totiž navrhovateľ žiadal zaviazat' oboch účastníkov konania na zaplataenie peňažnej pohľadávky poskytnutej žalobcovi 1/ a to spoločne a nerozdielne s tým, žalobkyňa 2/ uznala záväzok žalobcu 1/ v dohode o uznaní záväzku, kedy k tomuto záväzku mala pristúpiť v zmysle § 533 a nasl. OZ. Takýto postup žalovaného bol nekalou obchodnou praktikou, ktorú veriteľ mal zakázané aplikovat'. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co 37/2012-88 zo dňa 07.06.2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/152/2011 zo dňa 12.12.2011, v zmysle ktorého sa navrhovateľ s poukazom na ustanovenie § 53a ods. 1 má povinnosť zdržať používania takejto dohody o uznaní dlhu. Uznanie dlhu aplikované navrhovateľom je v zmysle týchto rozhodnutí v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ konal v záujme predĺženia premlčacej doby spôsobom, ktorý možno považovat' za nekalý, nakoľko odporkyňa 2/ nedisponovala príslušnými informáciami týkajúcich sa následkov takéhoto svojho konania. Súdu je pritom z úradnej činnosti známe, že žalovaný na základe zmluvy o postúpení pohľadávok získal veľké množstvo neraz už premlčaných alebo čiastočných premlčaných pohľadávok, ktoré uplatňuje na súde. Samozrejme, že odkúpenie pohľadávok je konanie súladné so zákonom, avšak spoločným menovateľom je, že ide o pohľadávky voči fyzickým osobám, nakoľko žiadna žaloba voči právnickej osobe evidovaná nie je. U právnických osôb je pritom možné logicky očakávat' inú obranu na súde voči premlčanej pohľadávke z dôvodu lepších znalostí práva. Samotné zabezpečenie záväzku uznaním dlhu

je tiež zákonný postup, avšak v prejednávanej veci ide najmä o otázku, akým spôsobom vznikol. V tomto prípade práve žalovaný inicioval, aby žalobkyňa 2/ dlh uznala, čo žalovaný ani nepoprel, kedy ide o úkon pre žalobcov jednoznačne nevýhodný. Žalobcovia uznaním dlhu nič nezískali (napr. odpustenie časti úrokov a pod.), ale vlastným úkonom si svoje zmluvné postavenie zhoršili, na ktorú skutočnosť musí súd prihliadnuť z dôvodu ustanovenia § 54 ods. 1, druhá veta OZ. Takýto výkon práva voči spotrebiteľovi je tiež v rozpore s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ a tiež s ustanovením § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a ide o nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 1, 4 cit. zák.. Ak sa pritom uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu uplatnenému právu.

Žalobcovia tiež odvodili prípustnosť obnovy konania z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. s tým, že postup súdu v rozkaznom konaní je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, kedy poukázali na rozhodnutia C473/00 zo dňa 21.11.2002, rozsudkom v spojených prípadoch C-240/98 a C-244/98 a rozsudok C429/05, ktoré rozhodnutia mali konštatovať, že je vecou vnútroštátnych súdov, aby kvalifikovali zmluvnú klauzulu ako nekalú aj ex offa a tak poskytli ochranu spotrebiteľovi.

V tejto súvislosti súd konštatuje, že v slovenskom právnom poriadku vyplýva slovenským súdom povinnosť dodržiavať komunitárne právo z článku 144 ods. 1 Ústavy SR, na základe ktorého sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní aj medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2, t. j. Zmluvou o Európskej únii, Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva, ale aj ostatnými prameňmi primárneho práva Európskej únie.

Význam ochrany spotrebiteľov viedol zákonodarcu Spoločenstva okrem iného k tomu, že v článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288, ďalej len "smernica") stanovil, aby nekalé podmienky uvedené v zmluve uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom "neboli záväzné pre spotrebiteľa". Ide o kogentné ustanovenie, ktoré s ohľadom na nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú (spotrebiteľská) zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to skutočnej rovnováhy, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť.

V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora ("ďalej ESD") povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica zaisťuje spotrebiteľom teda odôvodňuje to, že vnútroštátny súd je povinný posudzovať ex offa nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C 240/98 až C 244/98, Zb. s. I 4941). Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje aj na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, C 473/00, Zb. s. I 10875).

Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení smernica je priamo vykonateľným prameňom komunitárneho práva aj v dôsledku nedostatočnej alebo neúplnej transpozície do právneho poriadku Slovenskej republiky (viď ustanovenia Občianskeho zákonníka v § 52 a nasl.). Súd je preto povinný aplikovať jej ustanovenia na prebiehajúce konania ex offa zohľadňujúc ich prioritu pred vnútroštátnou úpravou spotrebiteľských vzťahov.

Z vyššie uvedených dôvodov súd konštatuje, že žalobcovia preukázali aj prípustnosť obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p..

Okrem prípustnosti obnovy konania sa súd zamerával aj na tú skutočnosť, či návrh na podanie obnovy bol podaný včas, t.j. či v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p. bol podaný v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy. Prevedeným dokazovaním súd zistil, že žalobcovia

sa o dôvode obnovy dozvedeli po tom, ako voči nim bolo zahájené exekučné konanie vyplývajúce z platobného rozkazu, ktorý je predmetom obnovy konania. Navštívili dňa 30.06.2015 Centrum právnej pomoci, kanceláriu Rimavská Sobota kde boli upovedomení o tom, že si navrhovateľ v rozkaznom konaní uplatnil voči nim pohľadávku z neprijateľných zmluvných podmienok titulom dohody o uznaní záväzku, v súvislosti s ktorou bola použitá nekalá obchodná praktika. Zároveň centrum rozhodlo o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalovaným 1, 2 a určilo žalovaným E.. H. J., advokáta z AK Lučenec, na zabezpečenie právnej pomoci a na zastupovanie v exekučnej veci rozhodnutiami zo dňa 30.06.2015 sp. zn. KaRS 5723/2015 a KaRS 5724/2015. Následne žalobcovia navštívili advokátka E.. H. J. dňa 23.09.2015 za účelom uzavretia zmluvy o poskytovaní právnej pomoci a udelenia plnej moci na konanie vo veci obnovy konania, kde boli oboznámení s rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 2C/152/2011-50 zo dňa 12.12.2011, ktorým súd zamietol návrh navrhovateľa z dôvodu, že si tento uplatnil pohľadávku na základe uznania dlhu, ktorý súd považoval za právne neúčinný z dôvodu jeho uzatvorenia použitím nekalej obchodnej praktiky. Tiež boli upovedomení o obsahu rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 11C/37/2012 zo dňa 07.12.2012, ktorým bol vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Svidník potvrdený. Následne bol podaný návrh na obnovu konania, ktorým bol súdu doručený 29.09.2015. Žalobcovia teda preukázali splnenie trojmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 230 ods. 1 O.s.p. (v čase od 30. 06.2015 do podania žaloby 29. 09. 2015).

Súd musel tiež skúmať dodržanie trojročne objektívnej lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 229 ods. 2 O. s. p., ktorá lehota je nesporne splnená, nakoľko platobný rozkaz, ktorý je obnovou napadnutý, nadobudol právoplatnosť 08. 06. 2013 a návrh na povolenie obnovy konania bol na súd podaný 29. 09. 2015. V tejto súvislosti však súd konštatuje, že u dôvodu obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p. nie je v zákone stanovená žiadna objektívna lehota.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd obnovu konania povolil.

V konaní boli žalobcovia úspešní, kedy však konečné rozhodnutie o trovách bude súčasťou rozhodnutia v konaní o obnove podľa § 232 a nasl. O. s. p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd v Lučenci, Ulica Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každý účastník dostal jeden rovnopis odvolania. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 písm. a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 205a ods. 1 O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 205a ods. 2 O.s.p. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Podľa § 221 ods. 1 O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Ak nebude povinnosť týmto rozhodnutím stanovená splnená dobrovoľne, možno sa jej plnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrhom na súdny výkon rozhodnutia.